

Roosje

Roosje kwam samen met haar huisgenoot Senna via een wat vreemde omweg bij Voordewindhond. Beide dames hadden op Marktplaats gestaan maar de eigenaar was niet erg gediend van ons hulpaanbod.

Waardering Nog niet gewaardeerd
[Stel een vraag over dit artikel](#)

En omdat iedereen zelf mag weten hoe hij zijn hond 'aan de man' brengt, lieten we het uiteraard daarbij. Na enige weken kregen we een telefoontje van iemand die een nieuw huis voor twee whippetdames zocht en of we daarbij konden helpen. Natuurlijk konden wij dat. En toen bleek dat dit dezelfde whippets waren als die een aantal weken eerder op Marktplaats hadden gestaan. Nadat er wat ophef was ontstaan over de honden op Markplaats, had iemand zich, eigenlijk tegen beter weten in, laten overhalen de twee honden op te halen. Maar ja, er woonden thuis al een flink aantal honden en deze twee nieuwe honden pasten er eigenlijk niet bij. En zo kwamen ze toch bij Voordewindhond.

Ze gingen in opvang bij een spiksplinternieuwe opvangmoeder, die tot onze vreugde niet terugdeinsde toen we zeiden 'het zijn er wel twee'. Roosje en Senna hadden een prima tijd bij hun tijdelijke moeder, die zich werkelijk veel moeite getroostte om de dames, die waarschijnlijk toch bij hun eerste mensen behoorlijk verwaarloosd waren, weer op te lappen.

Dat lukte allemaal heel aardig en na enige tijd meldde zich precies de juiste persoon voor deze oudere whippet: een wat oudere mevrouw, die na het overlijden van haar hond, vastgesteld had dat het leven zonder hond toch onaangenaam en koud was.

We maakten, na enige telefoongesprekken waarin we ons een indruk probeerden te vormen van Roosjes potentiële omgeving, een kennismakingsafspraak. Norma kwam met een goede vriend, die haar ook aangemoedigd had ons op te bellen. De uitvoering van die afspraak had nogal wat voeten in aarde. Terwijl uw stukjesschrijver geduldig thuis op een telefoontje zat te wachten hoe laat Norma en Rob uit hun woonplaats zouden vertrekken, waren zij allang en breed onderweg. Toen eindelijk de telefoon ging, bleken ze al bij de opvangmoeder voor de deur te staan. Hup, de auto in en zo snel mogelijk ook daarnaartoe! De flitspalen stonden vast niet aan, want er zijn geen enveloppen van het Justitieel Incassobureau op de mat gevallen.

De kennismaking verliep voorspoedig en na wij de nodige koffie hadden gedronken en administratieve handelingen hadden afgewerkt ging Roosje mee naar huis. Het botert nog niet zo heel erg tussen Roosje en de poes, maar we gaan ervan uit dat dat wel goed komt. En als Roosje zich aan de lijn ook een pietsje vriendelijker naar andere nietsvermoedend voorbijlopende hond zou willen gedragen, dan was de wereld perfect.

Nawoord: In 2017 overleed de eigenaresse van Roosje. In de laatste fase van haar leven hadden we veel contact met haar. We zijn ervan overtuigd dat iemand die aan het eind van zijn leven staat in eerste instantie zelf mag bepalen wanneer de hond herplaatst wordt. Voor sommige mensen is de aanwezigheid van de hond een bron van vreugde en waarom zou je dan de hond 'weghalen'? Even aangenomen, natuurlijk dat de hond wel verzorgd wordt. Voor anderen is de aanwezigheid van de hond juist een belasting. Zij willen dan meestal liever dat de hond een nieuw huis heeft voordat het moment van overlijden daar is. Dat geeft dan rust te weten dat de hond een nieuwe plek heeft.

In het geval van Roosje was de oplossing redelijk eenvoudig. Een goede huisvriend ontfermde zich over haar. Dat betekende wel een verhuizing voor Roosje maar in ieder geval kon ze bij iemand blijven die ze kende en waar ze duidelijk dol op was.